

TIDEN GÅR INTE LÄNGRE

att minnas det obeskrivbara

en film om att bli älskad
- av fel anledning
- av fel personer

"Den berättande" och "Den berättade" är samma person, offret, som intagit olika positioner där "Den berättande" beskriver övergreppet för sig själv utifrån ett neutralt, känslolöst och konstaterande perspektiv – här befinner sig offret på insidan av "hinnan". "Den berättade" är offret utanför den skyddande "hinnan" då övergreppet är påtagligt och närvarande.

Den berättande:

I begynnelsen skapar guden sig själv av lukten från sin egen svett.
Sedan vänder han sig bort för att andas.

Genom ett hål i hinnan förnimms den, stanken;
av svett
exkrement
och dålig andedräkt

"Guden" är i det här fallet förövaren. "Begyngnelsen" syftar till själva övergreppet där förövaren förverkligar sig själv genom sexuell tillfredsställelse – förövaren äger situationen. Offret kan inget annat göra än att böja sig för "guden" som i övergreppssituationen är the master of all things. "Begyngnelsen" är höjdpunkten för förövaren, slutmålet, samtidigt som det är början på ett nytt liv för offret. Det finns alltså en tid både före och efter "begyngnelsen".

"Hinnan" är den mur offret sätter upp omkring sig för att slippa vara närvarande under övergreppet. Men det finns ett litet hål i hinnan där det som händer sipprar in...

Den berättade:

Hinnan...

Den skyddar mig.

Den skyddar min kropp, stänger omvärlden ute.

Den omsluter mig som en varm vind och talar till mig när ingen annan gör det.

Och den är len.

Len som hud;

gammal hud;

en ärrad och sprucken

utan förvarning

formas strupen

luftvägen som öppnas

till ett fruktansvärt

ljudlöst vrål

inåtvänt

”Hinnan” skyddar mot övergreppet genom att den hjälper offret att stänga av känslorna och medvetandet. Fokus ligger på skapa en egen inre värld där man är onåbar, skyddad och älskad snarare än att ta in att man blir våldtagen. Men det finns ett hål i hinnan, en spricka vilket gör det omöjligt att helt ”stänga omvärlden ute”.

Då övergreppet blir alltför känslomässigt påtagligt vänds ångesten och skammen inåt.

Den berättande:

Med makten kommer möjligheten.
Med möjligheten skapas tillfället;
att mjuka upp den ovilliga kroppen
att bryta ned viljekraften
att utnyttja, förgripa
Tillfället att skapa sig själv.

Makten söker sig ingenstans, låter barnen komma in utan att hindra dem.
Makten sätter barnen främst, uppmuntrar dem att ödmjukt resignera och bli beroende;

av visdomen och omvårdnaden
av styrkan och rättfärdigheten

Makten bjuder barnen att lägga sig i dess armar.
Makten säger: låt barnen komma till mig.

Med makten följer även möjligheten att dölja det sjuka;
svulsten som äter sig in i den lilla kroppen
de osynliga spåren
det extrema utnyttjandet
det självfixerade tillfredsställandet

Fullbordandet.

Guden tynar bort, endast stanken dröjer sig kvar;
av svett
exkrement
och dålig andedräkt

Och spåren som överlever tiden...

”Makten” representerar både offrets känsla av maktlöshet och den fysiska förövaren. ”Makten” invaggar sitt offer i en falsk känsla av omvårdnad och säkerhet med hjälp av alkohol och andra droger för att skapa en underordnad. ”Makten” tar kommando över situationen och gör sig själv till en allenarådande och beslutande gud.

Då förövaren har full kontroll över situationen genomförs och fullbordas övergreppet. ”Fullbordandet” är då förövaren nått maximal sexuell tillfredsställelse varefter intensiteten och närvaron i förövarens agerande minskar – ”guden tynar bort”. Offret får då en möjlighet att ta in vad som hänt – genom sprickan i hinnan dröjer sig stanken av övergreppet kvar.

Övergreppet har även gett sår som offret för all tid bär med sig – tiden läker inte dessa sår. De blir snarare påminnelser som likt spår i tiden leder offret tillbaka till övergreppet.

Den berättade:

Jag reser mig, men jag kan inte resa mig.
Jag går, men jag kan inte gå.
Jag blundar, men jag kan inte blunda.

Ler jag?

Jag trodde jag ägde den, självkontrollen.
Men min egenkärlek är inte längre besvarad.
Ge mig något som inget betyder!

En stor kuk i handen...

Syns jag?

De har aldrig funnits - de ljudlösa.
Det måste vara så.

Det mörka...
...där finns ingenting.
Där finns ingenting!

Fallet som står bi.
Fallet som tar emot
med vidöppen famn.

Fallet som lindrar och söver.
Fallet som är glömskan.
Det ljudlösa.

Det ljudlösa.

Offret är efter övergreppet paralyserat, försöker i sitt inre att resa sig och gå iväg eller i alla fall blunda för situationen utan att lyckas. I stället förvånar offret sig självt med att le. Leendet är ingenting annat än ett försök att blidka "guden". Samtidigt konstaterar offret att all självkontroll och egenkärlek förbytts mot rädsla och skam. All tilltro till människor är i den stunden bortblåst. Offret känner ett starkt behov av kärlek och närhet men blandar ihop behovskänslorna med den "kärlek" och "närhet" som förövaren gett. Offret ropar efter "något", men för att eliminera risken för smärta blir konsekvensen att detta "något" måste vara något som inget betyder. Och svaret blir en bild av övergreppet.

Offret ifrågasätter sitt eget varande – "syns jag" – finns jag? "Hinnan" byggs upp och förövaren förträngs – "de ljudlösa" som "aldrig funnits". Även allt innanför "hinnan", dvs känslorna och minnet av övergreppet, förträngs genom att falla i glömska.

Den berättande:

Dammkornen dansar genom rummen likt dansande dammkorn. Försiktigt blottar du ditt inre, tyst betraktar du spillrorna som sopats undan och gömts; tillförsikt och uppgivenhet, ambitioner och bortslagna drömmar; bitar av dig själv, dina vänner, rummet, tiden.

Minnena dröjer sig kvar på insidan, likt blåmärken.

Tiden går inte längre.

Efter en lång tid plockas erfarenheterna av övergrepp fram genom att offret tillåter sig själv att minnas. Vad som framträder är ett helt liv av "tillförsikt" och "ambitioner" som likt dammkorn seglar förbi i minnet. Men även de smärtsamma minnena av övergrepp som dröjt sig kvar och likt blåmärken för evigt finns i offrets inre kommer upp till ytan. Minnen från barndomen blandas med minnen från nutiden. Genom att dåtid och nutid blandas samman upplever offret att tiden har stannat.

Den berättade:

Vakna...

Offrets uppmaning till sig själv att "vakna" har en dubbel betydelse. Dels att vakna som om allt bara har varit en dröm och dels att "nu är det dags att agera, att göra någonting konstruktivt åt situationen". "Vakna" kan även ses som en uppmaning till alla som tar del av berättelsen att vakna upp och se vad som händer i deras egna världar – att se och ta ett gemensamt ansvar för att undvika att barn/unga utsätts för sexuella övergrepp.